

opusdei.org

Betlehem uvijek prisutan u svetohraništu

Kroz Božićno vrijeme, gledamo Tri Mudraca koji donose darove: zlato, tamjan i smirnu. Što mi možemo donijeti djetetu Isusu? Možemo Mu ponuditi rad u svim ljudskim djelatnostima.

23.12.2009.

Božićno doba, prvi dani 1939. Biti ponovno rođen i nastaviti napredovati, početi i nastaviti. U

materijalnim stvarima inercija znači nepromijenjenost: ne kretanje onoga što miruje, ne zaustavljanje onoga što se pokreće. Ali u duhovnim stvarima, nastaviti i napredovati nikad nije inercija. Vraćamo se na isto, uvijek na isto: Bog sa nama, dijete Krist. I, vođeni anđelima, idemo štovati dijete Boga, koga su nam predstavili naša Gospa i sveti Josip. Kroz sva vremena, sa svakog kuta Zemlje, opterećeni ali i pokrenuti radom na svim ljudskim djelatnostima, mudraci će nastaviti dolaziti u Betlehem koji je uvijek prisutan u Svetohraništu. Svoj rad obavljaj brižno; pripremi svoj dar – svoj rad, svoju obavezu – za svakodnevno Bogojavljenje[1]

Pohod Mudraca, Krštenje našega Gospodina, svadba u Kani, su tri manifestacije Riječi koja postaje tijelo, tri bogojavljenja koja se događaju u vremenu, ali imaju

značenje vječnosti, jer Isus Krist je isti jučer i danas i zauvijek.[2]

U prekrasnom pismu napisanome u prosincu 1938, nešto malo više od deset godina od utemeljenja Opusa Dei, naš Utemeljitelj je razmatrao o Djetetu Bogu u Betlehemu.

Poslije ponovnog potvrđivanja da naš nutarnji život, naše putovanje da se približimo našem Gospodinu, znači početi i ponovno početi, sv. Josemaría objedinjuje misterij poklona Mudraca i naš profesionalni rad. Prikazivanjem našega rada naše obično zanimanje poprima božansku, vječitu dimenziju.

I mi smo, također u neku ruku ti Mudraci. Vođeni zvijezdom našega poziva, približavamo se Betlehemu, dolazeći iz *svih krajeva svijeta*. Mudraci, koji nisu dio židovskog naroda nego pogani, navještavaju ovaj veliki skup koji će svojevremeno postati Crkva, Božji narod. Oni

dolaze s istoka, s druge strane rijeke Jordana, tražeći Židovskog kralja.

Veliki svećenici i pisari znaju da će se Mesija roditi u Betlehemu, [3] ali se oni ne opterećuju time da ga pozdrave. Herod je uznemiren i cijeli Jeruzalem zajedno s njime. [4] Ali samo ovi stranci odlaze na put. Voljeti je više nego znati, znanje nije dovoljno kako bi se došlo do Isusa.

Četrdeset dana nakon rođenja, kada je Dijete prikazano u Hramu, stari Šimun proglašava spasenje naroda i proriče tko će biti **svjetlo za spasenje pogana, i za slavu naroda Izraelova.**[5] Božansko svjetlo za sve narode, i ovom istom činjenicom, slava za Izrael.

Pastiri – Židovi - i Mudraci – pogani - prvi su od mnoštva koje više neće priznavati bilo kakve razlike između Židova i Grka, između robova i slobodnih ljudi, između muškarca i žene.[6] S mudracima se počinje

ispunjavati Šimunovo proročanstvo o poganima. Stoljeća kasnije i mi smo dio ovoga Naroda okupljenog zajedno u Novom Zavjetu. "Narod sastavljen od Židova i pogana, koji ih čini jednim, ne u tijelu nego u duhu. Ovo je trebao postati novi Božji narod. "[7] Kruh izgubljene ovce Izraelove postaje kruh za sve.[8]

Mudraci donose zlato, tamjan i smirnu. Što mi donosimo Kristu djetetu? Približavamo se Betlehemu *opterećeni ali i potaknuti radom svih ljudskih aktivnosti.*

Opterećeni

Dolazimo *opterećeni*, jer nas teški, neprekidni, zahtjevni rad pritišće. Rad, na koji je čovjek uvijek pozvan, sa grijehom je postao naporan, naprežući i bolan. Kroz neposlušnost, smrt je ušla u svijet, koju je Krist također odlučio podnijeti. Kao mudraci, donosimo smirnu. I kao Nikodem, donosimo smjesu smirne i

aloe na podnožje Križa. Ponijeti ćemo njegovo tijelo i umotati ga u platno s najboljim mirisima koje možemo naći: [9] smirnu samoodricanja iz ljubavi prema Kristu i dušama, iz ljubavi prema Križu u našem svakodnevnom radu, iako je težak i baš zato jer je težak. Naš je rad, sudioništvo u Kristovim patnjama, također lijek, balzam za očistiti i ublažiti strašne rane koje su prouzrokovali naši grijesi u njegovoj Presvetoj Čovječnosti. Ništa ne nedostaje u Kristovoj Muci za naše spasenje. Ali da bi njegove zasluge mogle biti primijenjene i na nas, mi moramo upotpuniti u našem tijelu što nedostaje u patnjama Krista za svoje tijelo, koje je Crkva.[10] Koji je užitak biti u mogućnosti dijeliti Kristovu patnju, tako da Krist može biti formiran u svakom članu Svojega mističnoga tijela koje je revno za dušama, otkupljujuća ljubav od strane kršćana. Naš rad dovodi do spasenja mnogih duša.

Gdje je kralj Židovski? - pitao je Herod. Gdje ćemo mi ići, opterećeni našim radom? Hoćemo li otići u Betlehem, uvijek prisutan u svetohraništu. Tamo, kao plod mise, Božjeg djela, kao plod Križa, On je stvarno prisutan.

Kruh života, kruh koji je sišao sa nebesa, kruh za život svijeta,[11] čeka nas sada u Betlehemu svetohraništa, gdje je više poniznosti, više poniženja nego u jaslama ili na Kalvariji. Mudraci su našli Isusa u *Betlehemu*, što znači *kuća kruha*. Zrno pšenice koje u smrti prinese mnogo plodova nalazi se na klasu. [12] Idemo u Betlehem sa zlatom izdvojenim iz naših uspjeha i neuspjeha, tamjanom naših čežnji za služenjem i razumijevanjem drugih — milosrđe, čistoća: *dobra aroma Krista* — i smirnu našeg žrtvovanja svakog dana.[13]

Potaknuti

Mi idemo *potaknuti radom*, jer je rad naš put do Isusa. To je za nas put do Betlehema, gdje je rođena Utjelovljena Riječ, gdje se susreću nebesa i zemlja, u Marijinoj utrobi, i onda u skromnim jaslama u Betlehemu. Mi idemo trudeći se ujediniti rad i molitvu, molitvu i rad: svijet sa Bogom.

Mi idemo radosni, sretno koračajući. Usprkos poteškoćama kojih uvijek ima (i zbog kojih ponekad patimo), rad je za nas život, zadatak, dar, rast, služenje Bogu i ostalo. Zato se trudimo voljeti ga, učiniti ga radosno, entuzijastično: sa profesionalnom odlučnošću. U ovom smislu, rad je motor koji nas pokreće. Dobro je otići od doma ubrzanim korakom, sa željom da ispunimo ljudski zadatak koji čini naše profesionalno zanimanje i, u isto nas vrijeme, smješta u društvu.

On je stolar, sin stolarev,[14] koji je radio 30 godina u Nazaretu. On je Sin Boga koji je svoje tijelo pretvorio kruh u. Rad Križa ga je toliko puno koštao! *Abba*, Oče, ne moja nego neka bude volja tvoja.[15] I mi obnavljamo to predanje naše volje svaki dan kada svećenik, posuđujući svoj glas i svoju sijelu osobu Gospodinu, radeći *in Persona Christi Capitis*, u Osobi Krista Glave, ponavljajući riječi sa prve Euharistije: **Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje**. Zato idemo, opterećeni i pokrenuti, prateći stope onoga koji je otišao u Jeruzalem noseći teret naših grijeha, pokrenut željom da nas spasi, da se preda.

Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum![16] Pokrenuti radom, idemo svetohraništu, domu našeg Gospodina hostije, dobiti snagu koju trebamo za mirne bitke i dobivanje vrlina. Posvećujemo mu ovu borbu, jer ne postoje dobre stvari koje nisu došle od Njega. Sv.

Pavao pita: Što imate, a da niste dobili? [17]

Vrline koje smo pokušali pribaviti u našem radu dolaze od Boga: radinost (**moj Otac još radi, i ja radim** [18]), strpljivost, odgovornost, briga o malim stvarima, odlučnost da se završi zadatak, želja da se pomogne drugima rasti i poniznost da se može cijeliti rad drugih, radost, uslužnost. Borba se za pribavljanje ovih vrlina, navika koje kuju našu osobnost i malo po malo nas identificiraju sa Kristom, sastoji u naporu da se započne i započne ponovno.

Brižno obavljajte svoj posao, kaže nam Sv. Josemaría. Posao koji je dobro obavljen, kojemu su svi detalji brižno obavljeni. **Čini ono što ti je dužnost i uživi se u ono što činiš** [20] ulaži detaljnu brigu u pripremanje žrtve. Idemo svetohraništu, u župnoj crkvi, u crkvi blizu posla ili uz put. Idemo tamo da

bi skratili vrijeme do sljedeće Mise, pripremati žrtvu dana sa nestrpljenjem zaljubljene osobe, sa željom da napravimo Misom svaki naš dan, moliti za članove naše obitelji i prijatelje, da se osjetimo voljeni ... i da volimo! [21] Na specijalni način, u trenutku iskušenja ili kada moramo napraviti korak naprijed, možda teži korak, prema većem nutarnjem odricanju, *trenutak je došao za pristupiti svetohraništu i govoriti sa našim Gospodinom tako da nam pokaže svoje rane, koje su kao potvrde Njegove ljubavi; i sa vjerom u ove rane, koje ne možemo fizički vidjeti, otkriti ćemo kao što su i apostoli, potrebu da Krist pati i da tako uđemo u njegovu slavu. Prihvatiti ćemo jasnije Križ kao Božji dar, i spoznati ćemo Očeve riječi: "pusti nas da se trudimo vidjeti slavu i blagoslov skriven u patnji. [22]*

Svetohranište je Betlehem, kuća kruha, uvijek preskroman za našeg

Gospodina. Tu je Betlehem, jer On je ondje dušom, tijelom, krvlju i božanstvom, [23] jer se daje kao i u Betlehemu, da ga promatramo i štujemo. Ne dolazimo pred Njega praznih ruku, nego s radom koji smo završili i koji još treba završiti. Posjet Presvetom Sakramentu je pauza za štovanje: ***Isuse, ovdje je Juan mljekar. Ili: Gospodine, ovdje je onaj jadni čovjek koji Te ne zna voljeti poput Juana mljekara.***[24]

Govorimo sa Njim o darovima koje Mu prinosimo: Ja sam liječnik, radnik, sudac, nastavnik ... i dolazim Ti dati ono što jesam i ono što radim. Dolazim Te moliti oprost za ono što nisam napravio. Dolazimo Mu sa anđelima i, kao u Betlehemu, tamo nalazimo Gospu i sv. Josipa. Očevi će i majke obitelji dovesti svoju djecu da pozdrave Isusa u svetohraništu. Zaposleni će čovjek dovesti svoje suradnike, student prijatelja, podučavajući po našem primjeru

kako vjera navodi ljude da potraže
Gospodina, koji nas čeka.

Vjera, čistoća, poziv

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.
*Želim Te primiti, Gospodine, onom
čistoćom, poniznošću i pobožnošću
kojom te je primila tvoja presveta
majka, duhom i žarom svetaca.*[25]

Poslije štovanja Boga Oca našega na
nebesima, zazivamo Majku Božju i
našu majku, tražeći je da nas nauči
slaviti Presveto Trojstvo svojim
cijelim životom. Marija nam je
donijela Kristovo tijelo; donosi nam
Krista u Euharistiji. Njezine su ruke
primile zlato, tamjan i smirnu koje su
mudraci donijeli Isusu. U njenim
rukama naši darovi su pročišćeni i
naši nedostaci su očišćeni. Naša
Gospa čini da zlato naše vjere sjaji;
ona pali tamjan naše čistoće svojom
majčinskom ljubavlju, i daje ugodni
miris smirne našeg davanja samoga
sebe. Sveta Marija održava vatru

naše vjernosti i našeg apostolata. S Njom uz nas davat ćemo svjetlost i toplinu. Bit ćemo svjetiljke vjere, žar milosrđa, božansko svjetlo koje osvjetljava put u Betlehem.

Za ljubav

Kako radimo, On je taj koji radi, tko pati itko se daje. On je onaj koji voli. Idemo u kuću kruha, vječni Betlehem svetohraništa gdje se nalazi jedini Očev Sin, vječita Riječ Božja. Na plitici spajamo svoj rad s kruhom - plod zemlje i našeg rada. A u kaležu, sjedinjujemo kapljice vode našega života s vinom - plodom loze i našega rada. [19]

Putujemo prema konačnom i vječnom Božjem objavljenju, konačnom otkrivenju opisanome u zadnjoj knjizi Novog Zavjeta. Kada je napisano Otkrivenje, izgledalo je da je kršćanska istina ugrožena rastućom doktrinarnom zbunjenošću, i prvim općim,

sistematičnim progonom Crkve. Car, stvor od zemlje, opijen ljudskom slavom, želio je biti čašćen kao Gospodin i Bog. Ali će sjenke častohlepne slave nestati u rijeci voda života, kristalno čistoj, koja izvire iz prijestolja Božjeg i Jaganjčevog. Oni koji će vidjeti njegovo lice neće trebati svjetiljke, jer će ih Gospodin Bog obasjati i oni će vladati zauvijek.[26]

U međuvremenu, božanski se oganj širi kao požar, od srca do srca: apostolska vatra koja se hrani na svakodnevnoj vjernosti, skromnošću koja ustraje u vjeri, Kruhom koji čistoću čini svetijom, pozivom osnaženim Riječju, molitvom. Zlato, tamjan i smirna. Vjera, čistoća i naš put: tri nedodirljive točke o kojima razmišljamo svaki tjedan sa našim Gospodinom i o čemu volimo razgovarati kada primamo duhovno vodstvo. I tako počinjemo ponovno,

svaki dan, svaki tjedan, pripremajući
naš dar za *Svakodnevni pohod Isusu*.

Guillaume Derville

1. Usp. St. Josemaría Escrivá, *Camino*,
kritičko izdanje, Pedro Rodríguez, 3^a
ed. Rialp, Madrid 2004, str. 1051
(komentar točke 998).

2. Usp. *Heb* 13:8.

3. Usp. *Mic* 5:1-3.

4. Usp. *Mt* 2:4-6.

5. *Lk* 2:34.

6. Usp. *Gal* 3:28.

7. II vat. sabor, dogmatska
konstitucija *Lumen Gentium*, br. 9.

8. Usp. *Mt* 15:24-28.

9. Usp. *Jn* 19:39.

10. Usp. *Col* 1:24.

11. Usp. *Jn* 6:35, 41, 51.

12. Usp. Ivan Pavao II, *poruka za 20. dan mladosti (Köln, Kolovoz 2005)*, 26. kolovoza, 2004, br. 3.

13. Usp. *Susret s Kristom*, br. 35-37.

14. Usp. *Mt* 13:55; *Mk* 6:3.

15. Usp. *Mk* 14:36.

16. *Ps* 84 [83]: 2.

17. Usp. *1 Cor* 4:7.

18. *Iv* 5:17.

19. Usp. Rimski Misal, euharistijska liturgija

20. *Put*, br. 815.

21. Usp. *Kovačnica*, br. 837.

22. Biskup Javier Echevarría,
"Pastoralno pismo vjernicima i
suradnicima Prelature za
euharistijsku godinu" 6. listopada

2004, u *Romana* 2004 (br. 39), str. 221.

23. Usp. Tridentinski sabor, sjednica XIII, kan. 1.

24. Usp. Guillaume Derville, *Rezar 15 dias con San Josemaría Escrivá* [15 dana molitve sa svetim Josemaría Escrivá], Ciudad Nueva, Madrid 2002, str. 71-72.

25. Usp. Sv. Josemaría Escrivá, *Put*, kritičko izdanje, Pedro Rodríguez, 3^a izdanje Rialp, Madrid 2004, str. 689 (komentar točke 540).

26. Usp. *Otk* 22:1-5.

.....